

Arrest

nr. 66 031 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VINOIS, loco advocaat K. VAN BELLINGEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 mei 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard. Mahnaz IBRAHIM, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juli 2010 en heeft zich vluchtelingen verklaard op 16 juli 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers respectievelijk op 25 mei 2010 en op 27 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 6 april 2011.

1.3. Op 2 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 3 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van H. H.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kaboel, waar u in het jaar 1944 geboren bent. U woonde een tijdlang in Ghazni, maar daarna heeft u zich in Fazalbeq (Kaboel) gevestigd. Tot uw vertrek naar Europa had u een textielwinkel in Khair Khana, Kaboel. U bent een Tadzjiek van ethnische origine en een moslim. Ongeveer dertig jaar geleden stapte u in het huwelijk met M.(...) I.(...) (O.V. 6.658.204). U heeft drie kinderen, twee dochters (M.(...) en O.(...)) en een zoon (T.(...)). De problemen die u tot in België gebracht hebben zijn het rechtstreekse gevolg van de verloving van uw dochter O.(...), uw tweede dochter. O.(...) was nog een schoolgaande jonge vrouw toen u benaderd werd door een man, M.(...), die haar ten huwelijk vroeg. M.(...) en zijn familie zeiden dat ze uit dezelfde streek komen als waar u gewoond heeft, uit Sham Chaib in Ghazni. Gedurende drie weken drong hij aan op een huwelijk. U stemde in met de verloving onder voorwaarde dat O.(...) eerst haar opleiding zou afwerken. In de vierde week na de eerste ontmoeting verloofde u uw dochter aan M.(...). M.(...) en uw dochter ontmoetten elkaar in die periode drie keer per dag. Tijdens deze ontmoetingen zei hij haar dat er geen huwelijksfeest zou zijn en dat ze enkel een traditionele plechtigheid zouden organiseren. Hij wou dat O.(...) een burqa zou dragen en zij zou met hem naar Helmand moest gaan om hem te helpen met islamitische propaganda. M.(...) bleek een talib uit Helmand te zijn. Toen u dit vernam, weigerde u om uw dochter 'aan hem te geven'. M.(...) repliceerde echter door te stellen dat indien uw dochter zou weigeren te trouwen, u en uw vrouw omgebracht zouden worden. U besloot om met uw gezin naar Ghazni en vervolgens naar Peshawar in Pakistan te vluchten. Op een dag wordt er aan de deur geklopt in uw woonst in Peshawar. U heeft een naar voorgevoel en u neemt uw dochter mee naar buiten. U hoort enkele mannen kabaal maken aan uw voordeur en u herkent vanuit het steegje waar u zich bevond M.(...), zijn broer F.(...), zijn vader en nog enkele andere mannen. Uw vrouw en uw zoon worden meegenomen. U vlucht samen met uw dochter naar Islamabad en na een maand ongeveer verlaat u Pakistan om naar een veiligere bestemming te reizen. U reisde vanuit Islamabad met uw dochter O.(...) naar een onbekende bestemming. Na een nacht rijden komt u in België toe. Op 10 mei 2010 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Hier in België vindt u uw vrouw terug. Zij diende hier op 16 juli 2010 een asielaanvraag in. Uw zoon is nog steeds spoorloos.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u slechts heel weinig informatie geeft over M.(...), de persoon die nochtans de oorzaak was van al uw problemen en verantwoordelijk was voor uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart dat M.(...) en zijn familie beweerd hebben dat ze uit Ghazni afkomstig zijn en dat M.(...) uw dochter driemaal per dag ontmoette na de verloving (gehoorverslag CGVS, p.13-14). Het was tijdens die ontmoetingen dat M.(...) zijn ware gelaat toonde en aan uw dochter vertelde dat hij een talib uit Helmand was, dat hij uw dochter zou verplichten een burqa te dragen en haar mee zou nemen naar Helmand om zich toe te leggen op de verspreiding van islamitische propaganda (gehoorverslag CGVS, p.13,14). U herinnert zich weliswaar de namen van de ouders, zijn broer en hun woonplaats in Kabul, Desh Masang (gehoorverslag CGVS, p.13,14, 17), en u hoorde ook dat M.(...) aan de universiteit van Kaboel studeerde (gehoorverslag CGVS, p.14), doch verder dan dat reikt uw kennis over M.(...) en zijn familie niet. U heeft geen weet van het beroep dat de ouders van M.(...) uitoefenden (gehoorverslag CGVS, p.14), noch waarom M.(...) precies interesse toonde in uw dochter (gehoorverslag CGVS, p.14). Evenmin is het u bekend waarom een familie uit Helmand in een huis in Kaboel verbleef. U hiernaar gepeild stelt weliswaar dat ze hier een huis hadden, doch de reden waarom geeft u niet aan (gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart nooit bij de familie van M.(...) op visite geweest te zijn en ook de moskee die ze bezochten is u onbekend (gehoorverslag CGVS, p.15). Op een bepaald moment verklaart u zelfs expliciet dat u niets wist over M.(...) zijn familie, behalve dan over hun voorgelogen afkomst uit Ghanzi en het feit dat M.(...) een talib uit Helmand was (gehoorverslag CGVS, p.13,14).

Enige tijd later beweert u dat u noch met M.(...), noch met zijn familie gesproken heeft (gehoorverslag CGVS, p.14), terwijl u eerder verklaarde dat u hen ontmoet had voor het huwelijksaanzoek en ook tijdens de verlovingsceremonie (gehoorverslag CGVS, p.13). Behalve bovenstaande discrepantie is het erg verwonderlijk dat u geen informatie geeft over alledaagse dingen, zoals het beroep van de ouders of de moskee die zij bezoeken. U moet toch met deze mensen gesproken hebben. Uit uw verklaringen kan immers niet worden afgeleid dat u reeds voor of tijdens de verlovingsceremonie al argwaan koesterde. U verklaarde immers dat uw dochter na de verloving met M.(...) sprak en zo toen pas zijn ware identiteit te weten kwam (gehoorverslag CGVS, p.13). Mocht u er daadwerkelijk mee akkoord zijn gegaan uw dochter uit te huwelijken dan is het niet meer dan logisch dat u op zijn minst, alvorens op een dergelijk verzoek in te gaan, op de hoogte was van de achtergrond van deze familie, te meer u dan zelf zegt het welzijn van uw dochter voor ogen te hebben gehad. Uw verklaring dat u hen vertrouwde en de omstandigheden in Afghanistan niet goed waren kunnen dan ook totaal niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, p.14).

Uw vrouw geeft doorheen haar verklaringen geen aanvullende informatie. Zij verklaart dat zij een goede eerste indruk had van de familie (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.5). Het is echter heel opmerkelijk dat uw vrouw de etniciteit van M.(...) niet kende (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.7). Bij deze vraag verwijst zij immers naar diens afkomst uit Helmand en voegde ze toe dat uw dochter met hem mee zou moeten gaan naar deze zuidelijke provincie (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.7). Zij beweert dat hij 'farsi' sprak of 'dari' (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.7), maar het is haar niet duidelijk welke van de twee. U beide verklaart dat u Tadzjiek bent, maar het is uw vrouw niet bekend of M.(...) een Tadzjiek is of dat hij een andere etniciteit heeft (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.7). In een multi-etnisch land zoals Afghanistan, waarbij mensen van verschillende etniciteiten samenleven, is dat een vaststelling die de volledige identiteit van M.(...) in vraag stelt. Indien M.(...) en zijn familie werkelijk van Helmand afkomstig zouden zijn, zoals u en uw vrouw beweren, dan is de kans groot dat zij Pashtoenen zijn. Uit onze informatie (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt immers dat het overgrote deel van de bevolking in Helmand Pashtoen is. Het is eveneens onwaarschijnlijk dat u geen navraag gedaan zou hebben in Ghazni of elders om informatie in te winnen over deze familie (gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart zelf dat u een intelligente persoon bent, u heeft twaalf jaar les gevolgd en u had uw eigen winkel (gehoorverslag CGVS, p.3-4). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u zich zo gemakkelijk in de luren heeft laten leggen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u uw eerste dochter M.(...) niet aan de eerste de beste man heeft weggegeven. U verklaart dat u de familie van uw schoonzoon reeds kende en dat zij goede mensen zijn (gehoorverslag CGVS, p.5). Toen er u gevraagd werd waarom u O.(...) niet zou laten huwen met een zoon van een u bekende familie, antwoordt u dat de familie van M.(...) u misleid heeft door te zeggen dat ze uit Ghazni afkomstig waren (gehoorverslag CGVS, p.13,14). Uw verklaring kan niet overtuigen daar het gezien de Afghaanse context quasi onmogelijk is dat u uw dochter zou uithuwelijken aan een familie wier achtergrond u totaal onbekend is. Uw vrouw beweert omgekeerd dat de familie van haar andere dochter M.(...) haar ook niet bekend was en dat dit wel een goed huwelijk is (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.4). Niettemin kan deze laatste verklaring niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat, en zoals al werd opgemerkt, u de hand van uw dochter schenkt aan een familie waar u nagenoeg niets over lijkt te weten.

De verklaringen die u geeft over de feiten die zich hebben afgespeeld in Peshawar zijn eveneens merkwaardig te noemen. U verklaart dat u samen met O.(...) gevlucht bent via de achterdeur (gehoorverslag CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd waarom u uw vrouw en uw zoon niet hebt meegenomen, zegt u dat u in een plotse vlaag van zenuwachtigheid verkeerde en u uw dochter wou beschermen (gehoorverslag CGVS, p.15). Na uw vlucht uit Peshawar heeft u echter de moeite niet gedaan om op enige wijze te informeren naar het welzijn van uw vrouw en uw zoon omdat u uw eigen leven riskeerde (gehoorverslag CGVS, p.15). Meer nog, u stelt dat u op dat moment aan uzelf dacht (gehoorverslag CGVS, p.17). Dat is erg bevreemdend, u had kunnen weten dat uw vrouw gevaar liep en dat uw zoon misschien ook meegenomen zou worden. U kon immers niet uitsluiten dat M.(...) en diens familie zich op uw achtergebleven familie zouden wreken. Bovendien verklaarde u eerder dat u deze mannen vreest omdat zij er ten overstaan van uw dochter ook al mee gedreigd hadden u en uw vrouw te doden (gehoorverslag CGVS, p.14). Na uw komst naar België wordt u herenigd met uw vrouw. U beweert dat uw vrouw u over de ontvoering heeft verteld toen u haar in België terugvond (gehoorverslag CGVS, p.15). Zij zou tesamen met uw zoon ontvoerd zijn door mannen die zij identificeerde als M.(...), zijn broer F.(...), zijn vader en nog enkele andere mannen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.5). U beweert dat zij 'de taliban' waren (gehoorverslag CGVS, p.16). U geeft echter geen informatie over de ontvoering van uw vrouw en uw zoon en u verklaart dat dit zaken zijn waarover u liever niets wou horen en dat uw echtgenote hier wel over zou vertellen (gehoorverslag CGVS, p.15,17). U vergoelijkt uw toch wel ontwijkende houding door te stellen dat u geraakt bent in uw eer en dat uw echtgenote u weliswaar alles wilde vertellen maar dat u het niet wilde weten (gehoorverslag CGVS, p.16). U zegt enkele keren

dat uw vrouw zelf haar verhaal zou doen (gehoorverslag CGVS, p.15,17). Omdat uw asielrelaas echter direct ontspringt uit de dreiging van M.(...) en zijn familie, is het niet aannemelijk dat u zwijgt over de omstandigheden van de ontvoering van uw vrouw en uw zoon. Te meer het lot van uw zoon nog steeds onduidelijk is kan er toch van worden uitgegaan dat u uit eerste hand zou hebben willen weten wat er zich precies heeft voorgedaan. U heeft er zelfs geen besef van hoe lang uw vrouw en uw zoon vastgehouden zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p.16). Uw ontwijkende antwoorden dragen allerminst bij tot de geloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoering van uw vrouw en uw zoon, integendeel. Een ander opmerkelijk feit is dat u geen enkele keer op zoek bent gegaan naar uw zoon, die volgens u nog steeds vastgehouden wordt in Pakistan (gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart dat de medewerkers van het Klein Kasteeltje, het centrum waar u verbleef, u naar de 'Verenigde Naties' zouden brengen om uit te zoeken wie uw zoon ontvoerd heeft en wat zijn huidige situatie is (gehoorverslag CGVS, p.16). Op dat moment was u echter ziek en u was niet in staat om te gaan (gehoorverslag CGVS, p.16). Sindsdien heeft u geen enkele poging ondernomen om uw zoon op te sporen, uw enige poging dateert ondertussen al van ongeveer een jaar geleden (gehoorverslag CGVS, p.17). U heeft er geen idee van of uw vrouw misschien op zoek is gegaan naar uw zoon (gehoorverslag CGVS, p.17). Ook dit gegeven ondermijnt uw geloofwaardigheid daar er toch van kan worden uitgegaan dat jullie hierover met elkaar zouden hebben gesproken. Uw vrouw verklaart op haar beurt dat er niemand was om haar te helpen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.6). Zij heeft blijkbaar ook nog niet gehoord van de opsporingsdienst van het Rode kruis (gehoorverslag CGVS, p.6), de instantie die in België bij asielzoekers bekend is voor opsporingen en gezinsherenigingen. Bovenstaande observaties zijn opmerkelijk omdat u beweert dat u nog geen teken van leven gekregen heeft van uw zoon. De argumenten die u en uw vrouw te berde brengen kunnen door de ernst van de zaak dan ook totaal niet overtuigen.

Uw reisroute verliep via Kaboel, Ghazni, Peshawar, Islamabad. Vervolgens kwam u via onbekende wegen in België terecht. U bent met het vliegtuig gereisd en u was in het bezit van een vals Pakistaans paspoort. U kan echter geen informatie geven over de vliegtuigmaatschappij of de plaats waar u geland bent (gehoorverslag CGVS, p.8). Deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de

toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog aangestipt dat ook in hoofde van uw echtgenote door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van M. I.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kaboel. U bent een Tadzjiek van ethnische origine en een moslim. Ongeveer dertig jaar geleden stapte u in het huwelijk met H.(...) H.(...) (O.V. 6.625.964). U heeft drie kinderen, twee dochters (M.(...) en O.(...)) en een zoon (T.(...)). De problemen die u tot in België gebracht hebben zijn het rechtstreekse gevolg van de verloving van uw dochter O.(...), uw tweede dochter. O.(...) was nog een schoolgaande jonge vrouw toen uw echtgenoot benaderd werd door een man, M.(...), die haar ten huwelijk vroeg. M.(...) en zijn familie zeiden dat ze uit dezelfde streek kwamen als waar u met uw man vroeger gewoond hebben, uit Sham Chaib in Ghazni. Gedurende drie weken drong hij aan op een huwelijk. Uw echtgenoot stemde in met de verloving onder voorwaarde dat O.(...) eerst haar opleiding zou afwerken. In de vierde week na de eerste ontmoeting werd de verloving een feit. M.(...) en uw dochter ontmoetten elkaar in die periode drie keer per dag. Tijdens deze ontmoetingen zei hij haar dat er geen huwelijksfeest zou zijn en dat ze enkel een traditionele plechtigheid zouden organiseren. Hij wou dat O.(...) een burqa zou dragen en zij zou met hem naar Helmand moeten gaan om hem te helpen met islamitische propaganda. M.(...) bleek een talib uit Helmand te zijn. Toen u dit vernam, weigerden u en uw echtgenoot om uw dochter aan hem te geven. M.(...) repliceerde echter door te stellen dat indien uw dochter zou weigeren te trouwen, u en uw man omgebracht zouden worden. U besloot om met uw gezin naar Ghazni en vervolgens naar Peshawar in Pakistan te vluchten. Op een dag wordt er aan de deur geklopt in uw woonst in Peshawar. Uw man kreeg een naar voor gevoel en hij nam uw dochter mee naar buiten. U hoorde enkele mannen kabaal maken aan uw voordeur. Toen u de deur opende, herkende u M.(...), F.(...) en enkele andere mannen. Zij doorzochten het huis en vroegen u waar uw man en uw dochter waren. U werd hard aangepakt en de mannen namen u mee. Buiten op straat zag u dat uw zoon T.(...) in een voertuig zat en het uitschreeuwde. F.(...) en M.(...) brachten u naar een ander voertuig en u heeft ongeveer twintig dagen vastgezeten op een plaats waar u meermaals mishandeld bent geweest. U heeft uw zoon niet kunnen redden uit de handen van M.(...) en zijn familie. Zij vroegen u immers 20.000 dollar voor zijn vrijlating. U was hopeloos en u kon hem niet helpen. U vluchtte naar België en u werd op Belgisch grondgebied herenigd met uw echtgenoot, die op 10 mei 2010 een asielaanvraag had ingediend, en uw dochter O.(...). Op 16 juli 2010 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u enkele familiefoto's neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtmotieven gelijklopen aan die van uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u slechts heel weinig informatie geeft over M.(...), de persoon die nochtans de oorzaak was van al uw problemen en verantwoordelijk was voor uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart dat M.(...) en zijn familie beweerd hebben dat ze uit Ghazni afkomstig zijn en dat M.(...) uw dochter driemaal per dag ontmoette na de verloving (gehoorverslag CGVS, p.13-14). Het was tijdens die ontmoetingen dat M.(...) zijn ware gelaat toonde en aan uw dochter vertelde dat hij een talib uit Helmand was, dat hij uw dochter zou verplichten een burqa te dragen en haar mee zou nemen naar Helmand om zich toe te leggen op de verspreiding van islamitische propaganda (gehoorverslag CGVS, p.13,14). U herinnert zich weliswaar de namen van de ouders, zijn broer en hun woonplaats in Kabul, Desh Masang (gehoorverslag CGVS, p.13,14, 17), en u hoorde ook dat M.(...) aan de universiteit van Kaboel studeerde (gehoorverslag CGVS, p.14), doch verder dan dat reikt uw kennis over M.(...) en zijn familie niet. U heeft geen weet van het beroep dat de ouders van M.(...) uitoefenden (gehoorverslag CGVS, p.14), noch waarom M.(...) precies interesse toonde in uw dochter (gehoorverslag CGVS, p.14). Evenmin is het u bekend waarom een familie uit Helmand in een huis in Kaboel verbleef. U hiernaar gepeild stelt weliswaar dat ze hier een huis hadden, doch de reden waarom geeft u niet aan (gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart nooit bij de familie van M.(...) op visite geweest te zijn en ook de moskee die ze bezochten is u onbekend (gehoorverslag CGVS, p.15). Op een bepaald moment verklaart u zelfs expliciet dat u niets wist over M.(...) zijn familie, behalve dan over hun voorgelogen afkomst uit Ghanzi en het feit dat M.(...) een talib uit Helmand was (gehoorverslag CGVS, p.13,14). Enige tijd later beweert u dat u noch met M.(...), noch met zijn familie gesproken heeft (gehoorverslag CGVS, p.14), terwijl u eerder verklaarde dat u hen ontmoet had voor het huwelijksaanzoek en ook tijdens de verlovingsceremonie (gehoorverslag CGVS, p.13). Behalve bovenstaande discrepantie is het erg verwonderlijk dat u geen informatie geeft over alledaagse dingen, zoals het beroep van de ouders of de moskee die zij bezoeken. U moet toch met deze mensen gesproken hebben. Uit uw verklaringen kan immers niet worden afgeleid dat u reeds voor of tijdens de verlovingsceremonie al argwaan koesterde. U verklaarde immers dat uw dochter na de verloving met M.(...) sprak en zo toen pas zijn ware identiteit te weten kwam (gehoorverslag CGVS, p.13). Mocht u er daadwerkelijk mee akkoord zijn gegaan uw dochter uit te huwelijken dan is het niet meer dan logisch dat u op zijn minst, alvorens op een dergelijk verzoek in te gaan, op de hoogte was van de achtergrond van deze familie, te meer u dan zelf zegt het welzijn van uw dochter voor ogen te hebben gehad. Uw verklaring dat u hen vertrouwde en de omstandigheden in Afghanistan niet goed waren kunnen dan ook totaal niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, p.14).

Uw vrouw geeft doorheen haar verklaringen geen aanvullende informatie. Zij verklaart dat zij een goede eerste indruk had van de familie (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.5). Het is echter heel opmerkelijk dat uw vrouw de etniciteit van M.(...) niet kende (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.7). Bij deze vraag verwijst zij immers naar diens afkomst uit Helmand en voegde ze toe dat uw dochter met hem mee zou moeten gaan naar deze zuidelijke provincie (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.7). Zij beweert dat hij 'farsi' sprak of 'dari' (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.7), maar het is haar niet duidelijk welke van de twee. U beide verklaart dat u Tadzjiek bent, maar het is uw vrouw niet bekend of M.(...) een Tadzjiek is of dat hij een andere etniciteit heeft (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.7). In een multi-etnisch land zoals Afghanistan, waarbij mensen van verschillende etniciteiten samenleven, is dat een vaststelling die de volledige identiteit van M.(...) in vraag stelt. Indien M.(...) en zijn familie werkelijk van Helmand afkomstig zouden zijn, zoals u en uw vrouw beweren, dan is de kans groot dat zij Pashtoenen zijn. Uit onze informatie (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt immers dat het overgrote deel van de bevolking in Helmand Pashtoen is. Het is eveneens onwaarschijnlijk dat u geen navraag gedaan zou hebben in Ghazni of elders om informatie in te winnen over deze familie (gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart zelf dat u een intelligente persoon bent, u heeft twaalf jaar les gevolgd en u had uw eigen winkel (gehoorverslag CGVS, p.3-4). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u zich zo gemakkelijk in de luren heeft laten leggen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u uw eerste dochter M.(...) niet aan de eerste de beste man heeft weggegeven. U verklaart dat u de familie van uw schoonzoon reeds kende en dat zij goede mensen zijn (gehoorverslag CGVS, p.5). Toen er u gevraagd werd waarom u O.(...) niet zou laten huwen met een zoon van een u bekende familie, antwoordt u dat de familie van M.(...) u misleid heeft door te zeggen dat ze uit Ghazni afkomstig waren (gehoorverslag CGVS, p.13,14). Uw verklaring kan niet overtuigen daar het gezien de Afghaanse context quasi onmogelijk is dat u uw dochter zou uithuwelijken aan een familie wier achtergrond u totaal onbekend is. Uw vrouw beweert omgekeerd dat de familie van haar andere dochter M.(...) haar ook niet bekend was en dat dit wel een goed huwelijk is (gehoorverslag CGVS echtgenote,

p.4). Niettemin kan deze laatste verklaring niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat, en zoals al werd opgemerkt, u de hand van uw dochter schenkt aan een familie waar u nagenoeg niets over lijkt te weten.

De verklaringen die u geeft over de feiten die zich hebben afgespeeld in Peshawar zijn eveneens merkwaardig te noemen. U verklaart dat u samen met O.(...) gevlucht bent via de achterdeur (gehoorverslag CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd waarom u uw vrouw en uw zoon niet hebt meegenomen, zegt u dat u in een plotse vlaag van zenuwachtigheid verkeerde en u uw dochter wou beschermen (gehoorverslag CGVS, p.15). Na uw vlucht uit Peshawar heeft u echter de moeite niet gedaan om op enige wijze te informeren naar het welzijn van uw vrouw en uw zoon omdat u uw eigen leven riskeerde (gehoorverslag CGVS, p.15). Meer nog, u stelt dat u op dat moment aan uzelf dacht (gehoorverslag CGVS, p.17). Dat is erg bevreemdend, u had kunnen weten dat uw vrouw gevaar liep en dat uw zoon misschien ook meegenomen zou worden. U kon immers niet uitsluiten dat M.(...) en diens familie zich op uw achtergebleven familie zouden wreken. Bovendien verklaarde u eerder dat u deze mannen vreest omdat zij er ten overstaan van uw dochter ook al mee gedreigd hadden u en uw vrouw te doden (gehoorverslag CGVS, p.14). Na uw komst naar België wordt u herenigd met uw vrouw. U beweert dat uw vrouw u over de ontvoering heeft verteld toen u haar in België terugvond (gehoorverslag CGVS, p.15). Zij zou tesamen met uw zoon ontvoerd zijn door mannen die zij identificeerde als M.(...), zijn broer F.(...), zijn vader en nog enkele andere mannen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.5). U beweert dat zij 'de taliban' waren (gehoorverslag CGVS, p.16). U geeft echter geen informatie over de ontvoering van uw vrouw en uw zoon en u verklaart dat dit zaken zijn waarover u liever niets wou horen en dat uw echtgenote hier wel over zou vertellen (gehoorverslag CGVS, p.15,17). U vergoelijkt uw toch wel ontwijkende houding door te stellen dat u geraakt bent in uw eer en dat uw echtgenote u weliswaar alles wilde vertellen maar dat u het niet wilde weten (gehoorverslag CGVS, p.16). U zegt enkele keren dat uw vrouw zelf haar verhaal zou doen (gehoorverslag CGVS, p.15,17). Omdat uw asielrelaas echter direct ontspringt uit de dreiging van M.(...) en zijn familie, is het niet aannemelijk dat u zwijgt over de omstandigheden van de ontvoering van uw vrouw en uw zoon. Te meer het lot van uw zoon nog steeds onduidelijk is kan er toch van worden uitgegaan dat u uit eerste hand zou hebben willen weten wat er zich precies heeft voorgedaan. U heeft er zelfs geen besef van hoe lang uw vrouw en uw zoon vastgehouden zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p.16). Uw ontwijkende antwoorden dragen allerminst bij tot de geloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoering van uw vrouw en uw zoon, integendeel. Een ander opmerkelijk feit is dat u geen enkele keer op zoek bent gegaan naar uw zoon, die volgens u nog steeds vastgehouden wordt in Pakistan (gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart dat de medewerkers van het Klein Kasteeltje, het centrum waar u verbleef, u naar de 'Verenigde Naties' zouden brengen om uit te zoeken wie uw zoon ontvoerd heeft en wat zijn huidige situatie is (gehoorverslag CGVS, p.16). Op dat moment was u echter ziek en u was niet in staat om te gaan (gehoorverslag CGVS, p.16). Sindsdien heeft u geen enkele poging ondernomen om uw zoon op te sporen, uw enige poging dateert ondertussen al van ongeveer een jaar geleden (gehoorverslag CGVS, p.17). U heeft er geen idee van of uw vrouw misschien op zoek is gegaan naar uw zoon (gehoorverslag CGVS, p.17). Ook dit gegeven ondermijnt uw geloofwaardigheid daar er toch van kan worden uitgegaan dat jullie hierover met elkaar zouden hebben gesproken. Uw vrouw verklaart op haar beurt dat er niemand was om haar te helpen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.6). Zij heeft blijkbaar ook nog niet gehoord van de opsporingsdienst van het Rode kruis (gehoorverslag CGVS, p.6), de instantie die in België bij asielzoekers bekend is voor opsporingen en gezinsherenigingen. Bovenstaande observaties zijn opmerkelijk omdat u beweert dat u nog geen teken van leven gekregen heeft van uw zoon. De argumenten die u en uw vrouw te berde brengen kunnen door de ernst van de zaak dan ook totaal niet overtuigen.

Uit bovenstaande observaties blijkt dus dat er ook aan de door u aangehaalde persoonlijke feiten, namelijk de ontvoering van uzelf en uw zoon en uw opsluiting door M.(...) en zijn familie, geen geloof kan worden gehecht.

Ter ondersteuning van uw asielverhaal legt u familiefoto's neer. Deze foto's tonen uw gezin, niets meer en niets minder.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december

2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

2.2. Waar verzoekers in fine vragen om "Het verzoek tot schorsing en annulatie verder ook ontvankelijk en gegrond te verklaren" dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De Raad kan derhalve de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en de Raad kan deze beslissingen uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen onvolledig en onjuist gemotiveerd zijn. Zij stellen dat verzoeker ten onrechte wordt verweten dat hij slechts weinig informatie kon geven over M., de persoon die met hun dochter in het huwelijk wenste te treden. Uit het gehoorverslag komt immers naar voor dat verzoeker zeer precieze informatie kon geven over M. en zijn familie, aldus verzoekers. Uit het gegeven dat verzoeker over een aantal banale elementen over de familie van M. geen informatie kon geven, mag volgens verzoekers niet worden afgeleid dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging zou aantonen. Ter staving van hun betoog citeren zij een uitgebreide passage uit het gehoorverslag van verzoeker. Verzoekster op haar beurt bevestigt dat zij inderdaad veronderstelde dat M. een Tadjiek was en dat zij hierbij vertrouwde op de eerste indruk die de familie haar had gegeven. Zij stelt dat moeilijk kan verondersteld worden dat zij had moeten veronderstellen dat M. een Pashtoun kon zijn, temeer de familie had beweerd dat ze van Ghazni afkomstig waren. Wat betreft de merkwaardige verklaringen over de vlucht van verzoeker en zijn dochter uit de woning in Peshawar, menen verzoekers dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker moest vluchten met zijn dochter en dat hem moeilijk kan verweten worden dat hij hierbij geen tijd meer had om ook zijn echtgenote en zijn zoon in hun vlucht te helpen. Zij vervolgen dat verzoeker ook zeer getekend was door de voorvallen en de verdwijning van zijn zoon, hetgeen ook maakte dat hij hierover moeilijk kon praten, en dat hij tot op heden ook weinig hoop heeft dat zijn zoon via de dienst Tracing van het Rode Kruis zou kunnen worden teruggevonden.

In ondergeschikte orde menen verzoekers minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Zij poneren dat zij als Afghanen immers het risico lopen te worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen en menen te hebben aangetoond dat de lokale overheid hen hiertegen niet kan of wil beschermen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissingen kennen kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 mei 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) zij slechts heel weinig informatie geven over M., de persoon die nochtans de oorzaak was van al hun problemen en verantwoordelijk was voor hun vertrek uit Afghanistan, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (ii) de verklaringen over de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in Peshawar eveneens merkwaardig te noemen zijn, het erg bevreemdend is dat verzoeker zich na zijn vlucht uit Peshawar niet de moeite heeft getroost om op enige wijze te informeren naar het welzijn van zijn vrouw en zijn zoon, en het niet aannemelijk is dat hij geen informatie geeft over de omstandigheden van de ontvoering van zijn vrouw en zijn zoon, temeer het lot van zijn zoon nog steeds onduidelijk is zodat ervan kan worden uitgegaan dat hij uit eerste hand zou hebben willen weten wat er zich precies heeft voorgedaan doch hij er zelfs geen besef van heeft hoe lang zijn vrouw en zijn zoon vastgehouden zouden zijn, (iii) de enige poging die sinds hun aankomst in België werd ondernomen om hun zoon terug te vinden ondertussen dateert van ongeveer een jaar geleden, (iv) zij vage verklaringen afleggen over hun reisweg, wat hun geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt en (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoekers geen ernstige poging ondernemen om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om met concrete elementen en pertinente gegevens de beoordeling van hun relaas alsnog in een ander daglicht te plaatsen, waar zij in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het uiten van blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het tegenspreken van diens gevolgtrekking. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de uitgebreide en gedetailleerde motivering van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Waar verzoekers de mening toegedaan zijn dat verzoeker wel degelijk zeer precieze informatie kon geven over M. en diens familie en dat hij slechts over een aantal banale zaken geen informatie kon verstrekken, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geenszins blijkt uit het gehoorverslag. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt uit de lezing van het gehoorverslag ontegensprekelijk dat verzoekers kennis over de persoon van M., aan wie hij zijn dochter ten huwelijk zou geven, en van diens familie, manifest ondermaats tot nagenoeg onbestaande is. Alleen al uit het in voorliggend verzoekschrift door verzoekers zelf geciteerde gedeelte van het gehoorverslag, blijkt herhaaldelijk dat verzoekers kennis dienaangaande dermate ondermaats is dat de geloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas er volledig door ondermijnd wordt: *“Wat weet je over de familie van M.(...)? We weten niets over zijn familie, in het begin hadden zij zich geïntroduceerd als uit Ghazni, later leerden we dat hij talib was. (...) Wat weet je over zijn familie? Ik weet niets over de familie, ze waren onbekenden. Ze hebben ons misleid. Heb je geprobeerd om iets over hen uit te zoeken? Neen, helemaal niet. (...) Waarom hadden zij een interesse in O.(...)? Ze zeiden dat ze van dezelfde plaats waren en ze wouden daarom mijn dochter voor hun zoon. We wisten niet dat hij talib was. Als ze van die plaats waren, zou het niet gemakkelijk zijn informatie te vinden? We vertrouwden hen. Maar u wist bijna niets over hen? Ik dacht aan de goedheid van mijn dochter, ze is een dochter en de omstandigheden waren niet goed in Afghanistan. (...) Behalve dat hij een talib was, wat wist u over M.(...)? Ik weet niets over hem. Sprak u soms met hem? Neen, helemaal niet. Sprak u met zijn ouders? Neen, helemaal niet. Kan u mij iets vertellen over de familie, wat ze deden? Ik weet niets. Werd er een bruidsschat beloofd bij het huwelijk? Ik heb er nooit om gevraagd, het is mijn gewoonte niet.”* De Raad benadrukt dat kennis over de familie van een toekomstige schoonzoon en de schoonzoon zelf in de Afghaanse context geenszins ‘banale elementen’ betreffen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf verklaarde dat hij zijn eerste dochter M. niet aan de eerste de beste man heeft weggegeven, dat hij de familie van zijn andere schoonzoon reeds kende en dat zij goede mensen zijn (gehoor CGVS, p. 5). Naar het oordeel van de Raad is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers hun dochter zouden uithuwelijken aan een man wiens achtergrond hen totaal onbekend is, temeer verzoeker zelf stelde dat hij het welzijn van zijn dochter voor ogen had. Ook verzoeksters bewering dat zij vertrouwde op de eerste indruk die de familie van M. haar gaf, kan niet in het minst overtuigen. De Raad acht het immers niet plausibel dat men in het kader van een toekomstig huwelijk genoegzaam neemt met ‘de eerste indruk’ die een familie nalaat en dat men vervolgens zelf geen enkel initiatief neemt om deze indruk aan de realiteit te toetsen. De vaststelling dat zij zelfs niet kan verduidelijken of M., net zoals zichzelf en haar echtgenoot, een Tadjiek is dan wel of hij een andere etniciteit heeft (gehoor CGVS, p. 7), is gelet op de Afghaanse context, waar mensen van diverse etniciteiten samenleven, niet acceptabel en ondermijnt op finale wijze haar algemene geloofwaardigheid.

Daarenboven leest de Raad in verzoeksters gehoorverslag dat de moeder en de zus van M. bij haar thuis kwamen gekleed in burqa (gehoor CGVS, p. 4). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster er desondanks nog vanuit ging dat het om een liberale familie ging, die net zoals zij een open ingesteldheid hadden. Omgekeerd is het de Raad niet duidelijk waarom een religieuze familie zoals deze van M. een bruid zou kiezen komende uit een familie die zo ruimdenkend was als deze van verzoekers. Hun dochter O. ging immers naar school en het was ook de bedoeling dat zij nog verder zou studeren (gehoor CGVS verzoekster, p. 4-5). Gelet op hun duidelijk verschillende achtergrond, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat M. en zijn familie dermate volhardend zouden zijn geweest om een huwelijk met O. te bewerkstelligen dat zij tot dreigementen en zelfs fysiek geweld zouden zijn overgegaan en verzoekers zelfs tot in Peshawar, Pakistan zouden zijn gevolgd, daar dan nog gelaten de vraag hoe zij hen in Peshawar op het spoor zouden zijn gekomen.

Verzoeker verklaarde in dit verband weliswaar dat zij hen waren gevolgd vanuit Fazalbeq (gehoor CGVS, p. 17), in welk geval de Raad het uitermate bevreemdend acht dat zij verzoekers nog gedurende twee maanden met rust zouden hebben gelaten (gehoor CGVS verzoeker, p. 7) en zij niet onmiddellijk tot actie zouden zijn overgegaan.

3.5. Waar verzoekers nog wijzen op de specifieke omstandigheden waarin verzoeker met zijn dochter O. is moeten vluchten uit de woning in Peshawar en menen dat hem moeilijk kan verweten worden dat hij hierbij geen tijd meer had om ook zijn echtgenote en zijn zoon in hun vlucht te helpen, slagen zij er geenszins in aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motieven van de bestreden beslissing in dit verband, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen verklaren of weerleggen. De overwegingen zoals uiteen gezet onder punt 2.4. zijn naar het oordeel van de Raad reeds afdoende om de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven volledig te ondergraven. Verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen in Peshawar, bevestigen slechts andermaal de algehele ongeloofwaardigheid van hun relaas. Zo de Raad nog zou kunnen begrijpen dat verzoeker in de verwarring en de stress van het ogenblik, in de eerste plaats zijn dochter in veiligheid zou willen brengen wanneer M. en diens familie plots voor de deur zouden staan, kan het niet in het minst overtuigen dat hij zich na zijn vlucht uit Peshawar niet de moeite zou hebben getroost om op enige wijze te informeren naar het welzijn van zijn echtgenote en zijn zoon (gehoor CGVS, p. 15), temeer zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, hij ervan had kunnen uitgaan dat zijn achtergebleven gezinsleden ook gevaar zouden lopen, gelet op de eerdere bedreigingen die reeds aan hun adres zouden zijn geuit. Bovendien verklaart verzoeker merkwaardig genoeg dat hij, ook nadat hij in België met zijn echtgenote herenigd werd, niets wilde weten over de ontvoering van zijn echtgenote en zijn zoon en blijkt hij geen noemenswaardige poging te hebben ondernomen om zijn zoon op te sporen (gehoor CGVS, p. 16). Dergelijk gebrek aan interesse in het lot van zijn gezinsleden tart elke verbeelding en is in de geschetste omstandigheden dan ook volstrekt ongeloofwaardig. De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat verzoeker zeer getekend was door de voorvallen en de verdwijning van zijn zoon, hetgeen maakte dat hij hierover moeilijk kon praten, en dat hij tot op heden ook weinig hoop heeft dat zijn zoon via de dienst Tracing van het Rode Kruis zou kunnen worden teruggevonden, kan niet worden aanvaard als verschoning voor verzoekers gedrag en vermag dan ook niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betreffende hun reisroute niet betwisten zodat deze onverminderd overeind blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

Evenmin betwisten zij de motivering omtrent de bijgebrachte documenten, met name een aantal familiefoto's, zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze foto's niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

In de mate verzoekers ter terechtzitting een kopie indienen van de taskara van hun schoonzoon wijst de Raad erop dat dit document niets afdoet aan bovenstaande vaststellingen.

3.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.8. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "*Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010, laatst geüpdate op 20 januari 2011) blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. Er komen weliswaar "asymmetrische aanvallen" voor doch wordt geen "open combat" gevoerd. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen, gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens dient, in het licht van de recente informatie over Kabul, te worden besloten dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en verzoekers tonen dit evenmin aan. Zij komen in voorliggend verzoekschrift immers niet verder dan de ongefundeerde beweringen dat zij als Afghanen het risico lopen te worden blootgesteld aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen en dat de lokale overheid hen hiertegen niet kan of wil beschermen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS